

tomislav obradović

ISTOM MJEROM

Istom mjerom vraćen svijet djeteta muškarcu
I sve, od prve do posljednje, rastrčale se godine
Vraćaju se u doline kardinalne mladosti
Nahrupile odasvud četiri strane svijeta
Veoma strane bivšem dvorištu, od sada iskustvu
U samome fokusu stradale kartonske ptice
Godine su tu i od snova lijepi košmar napravile
Dokaz maloljetan
Istom mjerom vraćen svijet djeteta muškarcu

Po ovom snu, kao po bjelokosti, razbacujem
[planine]

Tako se nekulturno opirem dokolici
Da to već pomalo liči na život
Mnoštvo sušona moga učitvog ramena i riječi u
[crnom somotu]
Moja uloga kad izmišljam rat i, napokon
Svijet iznošenih rebara

Noć ispod kamena
Kamen ispod zvijezda
Korjen u oku
Okno u krošnjama
Sve vitko, sve razložno
U vodi vatra malih
I vatra velikih riba
U zraku život stvarnih ptica

Kako da se vratim u doline kardinalne mladosti

BREZA

Brezu takneš, odjednom nestvarna ona
Jednostavno: i zelene ptice uzlijeću
Iako to plave mnogo umiljatije čine

Sve poznato a nesigurno prilazi
Vješto mačuhice, perunike dočekati
Bit će vatreno krštenje

Jer to sve što još nepriznato
Rodnom cvijeću, travi, rosi neposlušnost
Zlo nježnoj oluji i gore okrutnoj mahovini

Brezu takneš, odjednom nestvarna ona
Takneš — nestvarna ona
Odjednom, zaista, nestvarna ona

VRIJEME JE ZLOČIN KOJI SE BUDI

Meni privržen, ponor se kaje i pada na zemlju
Meni privržen, škrt za rane teže od mojih
Plijesan za čula, plijesan za kobi buduće
Raskošni sablasne vzmaju se ovim gustim danima

I zacijelo, vrijeme je zločin koji se budi
U kužnoj svjetlosti, licemjernoj i neizbjegnutoj
Ne zalazio u predjele namijenjene cvijeću
Uvučen u memlu, mogu razasipati preostale
[obmane]

Mogu postati od bola lakši, od psovke izdašniji
Ali, tko mari za skućenu dušu, prijiješneno srce
Tko će sve te dragocjene stvari u meni vidjeti
Kad grimizni su, dugotrajni sudari promijenili im
[mjesta]

I zacijelo, vrijeme je zločin koji se probudio
Dok ptice pjevaju iz milosrđa, dok poprišta
Još jednom ostaju pobjedniku, još jednom
[pobijeđenom]
I malaksale se oči još jednom trude sagledati kraj

branko vlačić

ZRNO

Zrno se skupilo
U tupe stvari
Sakrilo se

U uglu
Probijao mu
Prvi zub

Vlagom mrlje na zidu
Prepale se fačke
Svud okolo potrčale

Svaka tačka
Sklonila se
U crno klupko svoje

Miš — zrno
Nagrizlo ih

Naokolo pobacalo ostatke

NOŽ

Leđa mu pojela
Obradenu šumu

Ni cvijet iz nje
U noć ne bi
Niknuti mogao

Dan se na njemu
Kruži il bljesne
Zjenicu uroniv
U paklen dub

Čudesna glava mu
Bijeli san sluti

Jeza iz vrška zija već

Dok u crvenu noć
Zabada dvosjekli zub

BALKON

Kuda teži iznikao iz zida
Zamišljeni pad neizveden
Iz stvarnosti prozora se otkida
Stepenik u srce kuće zaboden

Viseća sumnja bez krvi i zvuka
Prijeti da krila prostora dobije
Pločnik osjeti kroz vrisak pada
Koji se u njemu krije

ivan kordić

TKO UMRE JASAN

Onaj tko umre jasan dok ga mjesec obliva,
bez nade, blijed i razuman, studen,
s mrlvom ružom,
s bijelim sjajem nevinnosti, nemoćan,
iz zemlje i u zemlju,
sluša kako se ulice s njim razaraju,
kako pati tišina noći prije nego što je
razbude; muzika kroz zrak povija smrzlo
iverje, hladan sjaj pejzaža budi se,
očito nemoćan da upali, da oživi bilo šta,
oko svih melodija se hvata nekakva buka,
i svjetlost dobija okus ljutine, pretvara se
u hranu, razasuta stabla nemaju smjera rasta,
sve će vidjeti kad bude tiho tiše najtiše —
onaj tko umre jasan dok ga mjesec obliva.

TO VJETAR TE NA MAHOVE NJIŠE

Ne poklekni pred njim
Ne daj da te tako sruši;
Ima tamo kuća, drvo, ima brdo,
nije to lako pokrenuti

To vjetar te na mahove njiše

Jedini ti znaš ti znaš ti znaš
što vjetar hoće baš tebe da pomjeri
a brdo a drvo a kuća —
sve je mirno;

Otvori oči ali ih ne okreni (ne gledaj)
Nikad ti pogled neće pasti na pravo mjesto;

To samo vjetar oko tebe nosi slike
kojima nema ničeg, nema ništa;
to oko tebe se, on, na kraju, m o t a.

U NEBO KOJE GLEDAŠ

Ima jedan prazan prostor
Kao što si uvijek znao
Onaj što ga dugo gledaš
Onaj kojem uvijek ideš

Ima jedna strašna ptica
što te vara;
Ima oganj jedan — proždire te.

Eto,
to je tvoje nebo,
to su znaci što te nose,
kao da si od papira,
kao da si od prašine.

PJESMA ZA TINA

Íći će kroz jutra izazovnog cvijeća
Noge koje trpnju ljubavnički gaze;
Cvjetovi će primiti svjetlost noćnih svijeta
i nosit će luči prema kraju staze

Nosit će ih mudro, mudrije i tiše
Od nosača svih već podzemnih i sretnih;
I jesen će kiše u nebo da diže
Cvjetovima gordih, zanosno nesretnih

Gubit će se tada oblici i riječi
U raskošje šuma, u bokove brda;
Vatra cvijeća neće moći da izliječi
Pustoš jednog druma, lelek gorja tvrda